

TIM KELLER'IN MARXILAISUUS JA HÄNEN EVANKELIUMIN KOALITIONSA

THE MARXIANITY OF TIM KELLER & HIS GOSPEL COALITION

[HTTPS://WORLDVIEWTUBE.COM/VAULT/ARTICLE/MARXIANITY-TIM-KELLER-HIS-GOSPEL-COALITION](https://worldviewtube.com/vault/article/marxianity-tim-keller-his-gospel-coalition)

By Brannon Howse, January 16, 2019

Hegeliläinen dialektinen prosessi tunnetaan myös kolmantena tienä. Miksi? Senjälkeen, kun teesi ja antiteesi ovat kuluttaneet pois toisensa, tarjotaan ratkaisuksi kolmas vaihtoehto. Kun kyseessä ovat kapitalismin ja sosialismin erilaiset maailmankuvat, tämä kolmas vaihtoehto on ”yhteisöllisyys.”

Pesunkestävät sosialistit tykkäävät kolmannesta vaihtoehdosta. Sen avulla joku voi omaksua sosialistisen talouden teorian kutsumatta itseään sosialistiksi. Voit olla kommunitaari ja kuulostaa, kuin olisit päätenyt hienostuneempaan vaihtoehtoon. Itseasiassa useimmat Amerikan valtavirran republikaaneista ovat kommunitaareja. Esimerkiksi Don Eberly, joka työskenteli George W. Bush'in Valkoisen Talon sisäpuolella, myönsi Washington Post'issa, että George W. Bush toteutti kommunitaarin ideoita.

Tämä muuttaminen ja vaihtaminen (switch and swap) jatkuu ei vain talouden alalla, vaan myös uskonnon. Ihmiset ottavat hieman raamatullista kristinuskoa, sekoittavat sen hiukkaseen Islamia ja päätyvät outoon sekoitukseen nimeltä ”Chrislam.” Se perustuu houkuttelevalta kuulostavaan, mutta väärään ideaan, että kristityt ja muslimit palvovat samaa Jumalaa. Sama tapahtuu mormonismin suhteen. Ihmiset yrittävät saada raamatullisen kristinuskon sopusointuun mormonismin kanssa. Mikä tahansa päivän sekoitus onkaan, niin lopputuloksena on 'me olemme maailma'-muussi, joka uskoo, että voimme tuoda maailman uskonnot yhteen ja elää (globalistisesti) yhtenä isona onnellisena perheenä. Mikään ei tietenkään voisi olla epäraamatullisempaa.

Jotkut tärkeät evankelikaaliset johtajat ovat yrittäneet samaa uskomussysteemien sulauttamista vasemmiston ja evankelikaalisen oikeiston välillä. Yritys virallistettiin asiakirjassa nimeltä, *Niin tulkaa käykäämme oikeutta keskenämme: Tuore katsaus yhteisiin kulttuuriarvoihin evankelikaalien ja progressiivisten välillä* (*Come Let Us Reason Together: A Fresh Look at Shared Cultural Values Between Evangelicals and Progressives*). On tosiasia, että järjestö, joka tunnetaan nimellä *The Third Way* (Kolmas tie), julkaisi tämän asiakirjan.

Perustavaa laatua oleva ongelma tämäntyyppisen synteesin yrittämisessä seurakunnan sisällä on, että "progressiivinen" on vain eufemismi eli kaunistelu "sosialistille". Näin ollen asiakirja itseasiassa peräänkuuluttaa tuoretta katsausta yhteisiin kulttuuriarvoihin evankelikaalien ja sosialistien välillä. On kuitenkin kysyttävä: "Mihin yhteisiin arvoihin?" Näiden kahden välillä ei ole paljon Raamatun oikeuttamaa yhteistä pohjaa.

Kirjoitin laajasti tästä asiakirjasta useita vuosia sitten kirjassani *Religious Trojan Horse* (*Uskonnollinen Troijan hevonen*). Yhteenvetona totean kuitenkin, että Brian McLaren, esiintulevan kirkon tärkeä johtaja, suositteli asiakirjaa *Come Let Us Reason Together*. Sitä suositteli homoaktivisti Jonathan Merritt, Etelän Baptistien ympäristö- ja ilmastoaloitteen alullepanija; esiintulevan kirkon johtaja Tony Jones; Richard Mouw, entinen Fuller'in teologisen seminaarin presidentti; Richard Foster, kirjan *Celebration of Discipline* tekijä. Vasemmistolainen "evankelikaali" Tony Campolo; Sojourners'in marxilainen Jim Wallis; uusmarxilainen Ron Sider, järjestön Evangelicals for Social Action presidentti; Northwood Church'in Bob Roberts. Suositusten kattavuus on henkeäsalpaava.

Kolmannen tien kannatus seurakunnan sisällä on tullut suosituksi myös muilla tavoilla. Lähtökohta Jim Belcher'in suositussa kirjassa, *Deep Church: A Third Way Beyond Emerging and Traditional*, on, että esiintuleva kirkko ja perinteiset evankelikaalit voivat löytää ja niiden pitäisi löytää keinoja sulautua. (Muistanette, että esiintuleva kirkko käynnistyi 1990-luvun puolivälissä ja tuli aikuisikään 10 vuotta myöhemmin. Se on yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta ajava, sosialistinen, poliittisesti vasemmistolainen "kristittyjen" liike, jotka uskovat, ei vain sosialismiin, vaan paljolti myös mystiikkaan. Esiintulevan kirkon keskeisiä hahmoja ovat Brian McLaren, Tony Jones ja Rob Bell.) Kirjassaan Belcher tarjoaa täydellisen kuvan hegeliläisestä prosessista selittäessään, kuinka kaksi vastakkaista leiriä eivät voi edetä ilman järkevää kompromissia:

"Silti osapuolet eivät tule toimeen keskenään. Ne ovat vihamielisiä toisilleen ja käyttävät kirjoituksiaan ja konferenssejaan tuomitsemaan toista puolta. Ihmisten suuri enemmistö on väittelyn hämmentämä. Monet ovat lukeneet esiintulevia kirjoittajia yhtyen heidän arvioonsa ongelmasta ja heidän ehdotustensa näkökohtiin. He ovat kuitenkin lukeneet myös perinteisiä

kirjoittajia ja heidät on osittain vedetty myös heidän näkyynsä seurakunnasta. Enemmistö haluaa oppia molemmilta puolilta. Tämä kirja on kirjoitettu näille väliinputoajille. He ovat tyytymättömiä evankelisen seurakunnan nykytilaan. Emme oikein tiedä keneltä kysyä vastausta. He tykkäävät joistakin asioista, mitä esiintuleva ja perinteinen leiri tarjoavat, mutta eivät ole täysin tyytyväisiä kumpaankaan. Julkiset riidat pahentavat tätä huolta ja nämä ihmiset eivät tiedä, kehen luottaa ja ketä uskoa. Entä jos molemmat ovat väärässä? Onko olemassa kolmas vaihtoehto median kautta? Minä uskon, että on olemassa kolmas tie. Osoitan kummankin ryhmän vahvuudet ja heikkoudet ja siirryn niiden tuolle puolelle kolmanteen tiehen, syvään seurakuntaan.”

Kirjan suositellessaan Gospel Coalition'in uusmarxilainen toinen perustaja Tim Keller toistaa teemaa:

Jim Belcher osoittaa, että meidän ei tarvitse valita yhtäällä oikeaoppisen evankelisen opin ja toisaalla kulttuurisen sitoutumisen, luovuuden ja sitoutumisen sosiaaliseen oikeudenmukaisuuteen välillä. Tämä on tärkeä kirja.

Keller'in mukaan kaikkien on sovittava, mutta tämän sortin formuloimisessa vapaamarkkina-ajattelijat ovat tavallisesti niitä, joiden on luovuttava näkökulmastaan ”kompromissin” saavuttamiseksi.

Keller'in tausta valmisti hänet hyvin ottamaan tällaisen kannan. Kirjassaan, *The Reason for God: Belief in the Age of Skepticism (Jumalaa tarvitaan: Usko epäilyn ajassa)*, hän paljastaa suunnan, johon hänen maailmankuvansa lähti jo opiskeluvuosina:

Historian ja filosofian osastot olivat yhteiskunnallisesti radikalisoituneita ja Frankfurt'in koulun kriittisen teorian rankasti vaikuttamia. Vuonna 1968 se oli kovaa kamaa. Heidän yhteiskunnallinen aktivisminsa oli erityisen houkuttelevaa ja amerikkalaisen poroporvarillisen yhteiskunnan kritiikkinsä suorastaan pakko omaksua. Mutta sen filosofiset perustelut hämmensivät minua. Minusta tuntui, että näin edessäni kaksi leiriä. Ja niissä kummassakin oli jotakin pahasti pielessä. Kiihkeimmät sosiaalisen oikeudemukaisuuden kannattajat olivat moraalin suhteen relativisteja. Vaikka moraalisesti suoraselkäiset eivät näyttäneet välittävän kaikkialla maailmassa jatkuvasta sorrosta, minut vedettiin tunneperäisesti edelliselle polulle. Mitä nuori ihminen ei olisi? Vapauttakaa sorretut ja maata kenen kanssa haluatte. Kuitenkin kyselin edelleen, että jos moraali on suhteellinen, niin miksi ei myös sosiaalinen oikeudenmukaisuus? Se näytti olevan räikeä epä johdonmukaisuus professoreissani ja heidän seuraajissaan. Nyt kuitenkin näin jyrkän ristiriitaisuuden perinteisissä seurakunnissa. Kuinka voisin palata sellaiseen oikeaoppiseen kristinuskoon, joka tuki rotuerottelua Etelässä

ja apartheidia Etelä-Afrikassa? Kristinusko alkoi tuntua minusta hyvin epätodelliselta, vaikka en voinut nähdä toteuttamiskelpoista vaihtoehtoista elämän ja ajattelun tapaa.

Keller arvosti Frankfurtin koulun ideoita, mutta ei suuresti innostunut heidän moraalisesta relativismistaan (mikä on ihailtavaa). Hänellä oli myös ongelmia sellaisen suhteen, jota kutsuu ”oikeaoppiseksi kristinuskoksi.” Siinä prosessissa hän syyttää Etelän kristittyjä orjuudesta tai kiihkoilusta, mikä on täysin väärin. Monet Etelän kristityt vastustivat orjuutta ja edistivät sen kieltämistä ja myöhemmin kannattivat mustien amerikkalaisten kansalaisoikeuksia. Luulen, että johtuen jyrkästä näkökulmastaan, Keller ei voinut löytää tietä eteenpäin, ennenkuin oletti kolmannen tien olevan se oikea. Hän ei ehkä kutsunut sitä siksi, mutta hänen toimensa ja opetuksensa paljastavat hänen kolmannen tien näkökulmansa siksi, mikä se on. Esimerkiksi kirjassaan, *Generous Justice (Antelias oikeudenmukaisuus)*, hän kirjoittaa: ”Tämä painotus Raamatussa on johtanut joitakin, kuten latinalaisen Amerikan teologi Gustavo Gutierrez, puhumaan Jumalan etuoikeutetusta vaihtoehdosta köyhille.” Lukijan kannalta on valitettavaa, että Keller ei ole tarpeeksi rehellinen antaakseen taustaa miehestä, jota hän tässä kehuu. Gustavo Gutierrez’ia voitaisiin pitää isänä vapautuksen teologialle, joka on marxilaisuuden ja kristinuskon kolmannen tien sekoitus.

Toiset ovat huomanneet saman maailmankuvan virtaavan Keller’iltä. Tutkija Timothy Kaufman julkaisi artikkelin otsikolla, *Workers of the Church Unite: The Radical Marxist Foundation of Tim Keller’s Social Gospel (Kirkon työntekijät yhdistyvät: Tim Keller’in sosiaalisen evankeliumin radikaali marxilainen perustus)*,” jossa hän paljastaa Keller’in kannan:

On yksi korkean profiilin marxilainen, joka on erityisen tehokas marxilaisuuden uudelleen paketoimisessa kristilliselle yleisölle. Mutta johtuen kyvystään naamioda talousfilosofiansa hän lentää paljolti tutkan alapuolella. Tuo marxilainen on Tim Keller, Redeemer -presbyterikirkon pastori New York’issa. Voi olla yllätys hänen konservatiivisille evankelikaalisille lukijoilleen, että Tim Keller’in hiljattainen kirja, *Every Good Endeavor: Connecting Your Work to God’s Work (Jokainen hyvä riento: Yhdistä työsi Jumalan työhön)*, on yksinkertaisesti marxilaisen vieraantumisen teorian kertaus ja osoittaa, että Keller’in ratkaisu vieraantumisen ongelmaan ei mitenkään poikkea Marx’in ratkaisusta. Hänen lukijansat yllättyvät tietäessään, että Kellerin palkkateoria on peräisin marxismista. Hänen lukijansat yllättyvät tietäessään, että kun Keller suosittelee nykyajan esimerkkejä seurakunnista, jotka soveltavat kristillistä talousihannetta, hän tunnistaa seurakunnat ja järjestöt, jotka ovat läpikotaisin marxilaisia ja vasemmistolaisen Saul Alinsky’n kirjan, *Rules for Radicals (Sääntöjä radikaaleille)*, innoittamia.

Kaufman'in havaintoa tukee E. S. Williams erinomaisessa kirjassaan *The New Calvinist*. Keller'istä ym. sosiaalisen evankeliumin toimittajista Williams sanoo:

Se on evankeliumi, joka muuttaa pelastuksen ehdot ja joka rakastaa maailmaa ja omaksuu sen kulttuurin. . . . Timothy Kauffman on tutkinut Keller'in väitettä, että Jumalan radikaali suunnitelma on, että: "Meidän on tehtävä yhteistyötä tehdäksemme maailma paremmaksi paikaksi, autettava toisiamme ja löydettävä tarkoitus elämällemme." Kauffman osoittaa, että se ei tule raamatullisesta viisaudesta, kuten Keller haluaa meidän uskovan, vaan marxilaisesta maailmankuvasta. Vakuuttaakseen lukijansa Jumalan radikaalista suunnitelmasta Keller lainaa kolmen marxilaisen kirjoituksista – Robert Bella, Gustavo Gutierrez ja Reinhold Niebuhr, mainitsematta heidän poliittista sitoutumistaan. Itseasiassa Keller on taikauskoisesti korvannut Kristuksen evankeliumin Marxin utopialla ja esittänyt sen raamatullisena totuutena. Kauffman'in analyysin merkitys on, että se osoittaa, kuinka marxilainen teologia voidaan maskeerata kristilliseksi totuudeksi.

"Maskeeraamiseen" sisältyy, että pelastuksen käsitteestä tehdään marxilais-ystävällinen. Keller'in Redeemer -presbyteerikirkko julkaisi asiakirjan *"The Meaning of Shalom and Doing Justice (Rauhan ja oikeudenmukaisuuden merkitys)"*, jossa Keller väittää: "Pelastuksen tarkoitus on aineellisen maailman ennallistaminen." Mutta onko se pelastuksen tarkoitus? Ei tietenkään. Tätä maailmaa ei ennallisteta ennenkuin Kristuksen toisessa tulemuksessa. Se tapahtuu, kun synnin kirous mitätöidään ja luomakunta ennallistetaan. Tiedämme, kun luemme Room. 8, että koko luomakunta huokaa ikävöiden ennallistamista, joka tapahtuu, kun Jumala perustaa valtakuntansa. Kristus ennallistaa maan ja se on oleva sellainen, kuin pitääkin – ilman synnin kirousta. Tuohon aikaan Hän perustaa hallituksensa ja hallitsee tuhatvuotista valtakuntaansa täällä maan päällä. Pelastuksen tarkoitus ei ole yhtä aikaa jokin suuri ympäristöohjelma. Tarkoitus on lunastaa ja pelastaa langennut ihminen.

Silti Keller'illä on paljon sanottavaa aineellisesta maailmasta. Hänen näkökulmansa on selvä tällä leikkeellä hänen yhdeltä videoltaan:

John Stott'illa on suurenmoinen pieni kirja tästä – suurenmoinen pieni artikkeli tästä – jossa hän sanoo, mitä meidän pitäisi tehdä tavaroidemme. Mitä Raamattu sanoo? Sanooko se, että meidän täytyy tulla aineellisesti köyhiksi? Ja hän tarkistaa sen kaiken ja päättää, että ei. Se ei todellakaan käske sinua tekemään sitä. Sitten toisaalta sanooko se, että voimme pysyä rikkaina ja vain antaa hyväntekeväisyyteen. Ei, emme voi tehdä sitä. Stott sanoo, että meidän ei tarvitse tulla köyhiksi, emmekä voi pysyä rikkaina. Hän sanoo, että meidän on tultava hurjan tyytyväisiksi siihen, mitä meillä on, koska meillä on palkka taivaassa. Siksi emme pelkää itkeä. Siksi emme pelkää surra. Siksi emme pelkää itkeä nyt. Siksi emme

pelkää olla tyhjiä nyt. Meidän on oltava äärimmäisen tyytyväisiä siihen, mitä meillä on ja radikaalisti anteliaita. Emme kuitenkaan saa jäädä rikkaiksi.

Keller siis julistaa, että kristityt eivät voi olla köyhiä, eivätkä jäädä rikkaiksi, mutta Raamattu ei todella sano mitään sellaista kristittyjen varallisuudesta. Kellerin väite on vain yksi lisäesimerkki dialektisesta petoksesta kristinuskon sulauttamiseksi marxilaisuuteen. Vaikka väite olisikin raamatullinen, niin logistikka idean toteuttamiseksi olisi pohjimmiltaan mahdoton. Kuka loppujen lopuksi määrittelee, mitä tarkoittaa ”rikas”? Mekö (s.o.hallitus) asetamme minimitulon kuten myös maksimitulon? Ottaako hallitus ylittävän osan? Niin hullulta kuin kuulostaakin, niin tämä on juuri se, mitä Keller ja kumppanit Gospel Coalition’issa ajattelevat, että pitäisi tapahtua. Gospel Coalition’in verkkosivusto edistää tätä ideaa kansallisesta minimitulosta jokaiselle, kun yksi heidän kirjoittajistaan julistaa:

King’in puhe jatkuu hahmotellen menettelytapoja taatun kansalaistulon ja yleisen asunto-ohjelman puolesta. Mitä sitten kukin ajattelee hänen menettelytapaehdotustensa tehokkuudesta, niin King selvästi tuli näkemään, että yhdentymistavoitteet, jotka eivät ottaneet huomioon taloudellista eriarvoisuutta, olivat epäonnistumaan tuomittuja ja ehdottomasti rakkaudettomia...Johtopäätöksemme King’in kehityksestä on kaksitahoinen. Ensiksi, rodullisen sovinnon tavoittelemisen edellyttää taloudellisen eriarvoisuuden kohtaamista yhdessä siihen johtaneiden kulttuuristen reaali-teettien kanssa.

He näyttävät jättäneen huomiotta Margaret Thatcher’in sutkauksen sosialismin mahdollisuuksista menestyä: ”Sosialismi toimii siihen asti, kunnes sinulta loppuvat toisten ihmisten rahat.”

Huomaa, että joillekin rotujen sovinnon ilmeisesti täytyy sisältää jonkin tyyppinen ”show me the money (näytä minulle rahat)” -systeemi, kuten pakollinen vähimmäistulo, jota voitaisiin edistää myös korvausten muodossa.

Mutta puhuuko Raamattu todella kristittyjen rikkautta vastaan? Ei puhu. Huomaa opetus 1.Tim. 6:17-19:

"Kehoitetaan niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoansa epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme, kehoitetaan heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat, kooten itsellensä aarteensa, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän."

Raamattu opettaa, että ihmisen ei pitäisi luottaa rikkauteensa ja että varallisuutta pitäisi käyttää hyvän tekemiseen. Raamattu sanoo, että varallisuus tulisi jakaa, mutta ei ehdota pakkotavarikkoa.

Teksti tekee selväksi, että raha on annettu siunaukseksi toisille, perheestä huolehtimiseksi, evankeliumin edistämiseksi. Nämä ovat uskovan varallisuuden tarkoitukset, mutta Raamattu ei sano, ettetkö voisi olla rikas.

Kuten paljastuu toiselta videolta, Keller ei näytä ymmärtävän tätä tasapainoista raamatullista näkemystä:

”Ja siksi Raamattu sanoo, että koska köyhyys on taloudellinen tila, niin me uskovina reagoimme siihen armolla. Mutta sitten toiseksi, koska se on sosiaalinen tila, meidän täytyy vastata siihen oikeudenmukaisuudella, koska on olemassa epäoikeudenmukaisuutta. Koska on olemassa hyväksikäyttöä.”

Hän väittää Raamatun sanovan, että köyhyys on taloudellinen tila, kun se useinkin kuvailee köyhyyttä seurauksena synnillisistä valinnoista, kuten velttous, vastuuttomuus, vääryydellä saatu voitto ja petos. Lopulta kuitenkin Jumala on se, joka päättää, kuka on varakas ja kuka ei. Paljon ihmisiä kolmannen maailman maissa, kuten Kuuba ym., kärsii köyhyydestä johtuen diktaattorien synneistä. Amerikan lapset kärsivät usein vanhempiensa syntien vuoksi. Keller väittää, että köyhyys on epäoikeudenmukaista ja johtuu hyväksikäytöstä – klassinen marxilainen luonnehdinta. Vaikka voi olla, että jotkut hyödyntävät muita, niin Raamattu kehottaa rikkaita, etteivät koskaan hyödyntäisi köyhiä. Tim Keller kuitenkin tekee marxilaisen oletuksen, että jos jollakin on varallisuutta, niin se johtuu siitä, että hän on hyödyntänyt muita. Siitä vain Siperiaan! (Suom. lisäys)

Totuus on, että jos tehtaan johtaja tai omistaja on varakas, se ei johdu työntekijöiden hyväksikäytöstä tehtaalla. Päinvastoin, omistaja on tarjonnut työntekijöille keinon saada hyvä toimeentulo. Todennäköisesti omistaja rakensi bisneksen, otti riskin, eli vuosia kädestä suuhun rakentaessaan tuota bisnestä, teki pitkiä päiviä ja lopulta sai tarpeeksi varallisuutta ja kapitaalia rakentaa tehtaan ja palkata työntekijöitä. Tim Keller ja monet uusmarxilaiset haluavat jättää sinut luulemaan, että rikkaat ovat rikkaita, koska hyödynsivät työntekijöitä ja se ei ole yhtään vähemmän kuin luokkasotaa – Karl Marxin itsensä mainostamaa. Voi olla progressiivista uskoa näin, mutta se ei varmasti ole edistystä seurakunnalle.

Huomautus: Yllä oleva on katkelma Brannon Howse'n viimeisestä bestselleristä *Marxianity*, jonka voit tilata [tästä](#). Kirjassa on 336 sivua ja melkein 400 alaviitettä tukemaan, mitä hän raportoi.

Voit myös tilata [tästä](#) elokuvan Sabotage, jossa viimeinen tunti kuudesta (katseltavissa ilmaiseksi) on kirjan Marxianity yleiskatsaus ja edelleen paljastaa sellaisten ryhmien Raamatusta tinkimisen kuin Together For the Gospel, The Gospel Coalition ja sellaisten miesten kuin Al Mohler, Ligon Duncan, **Tim Keller**, Matt Chandler ja Mark Dever ym..

Suomenkin Siionissa ”sellaisilla miehillä” näyttää olevan vahva kannatus. Alla Ristin Voiton (46/2016) artikkeli, jossa Aikamedian kontemplatiivinen ikoni **Nina Åström**, paljastaa lukulistaansa. Huolestuttavin nimi **Tim Keller**'in ym. lisäksi on kaapista uloskutsuttuihin lukeutunut edesmennyt katolinen pappi **Henri Nouwen**.

Nina Åström: ”Painetulla sanalla on suuri merkitys”

Laulaja-laulunteidjä ammentaa kirjoista luovuutta, rohkeisuutta ja hengellistä evästä.

Nina Åström on lapsesta asti rakastanut kirjoja. Hänen äitinsä luki usein lastenkirjoja. Niille sekä hänen isoveljelleen ja pikkusiskolleen.

– Äiti istui sohvalla, ja me istuimme hänen vieressään. Kuuntelimme korva tarkkana, kun äiti luki meille. Olihan meillä televisiokin, mutta keskityimme tarinoiden kuuntelemiseen eri lailla kuin TV:n katsomiseen, Åström muistelee.

Alakoulukäisenä Nina luki muun muassa **Enid Blytonin** Viisikkoja ja hevoskirjoja, koska hän oli innokas hevos tyttö.

– Kirjojen lukeminen oli lapsena mielenkiintoista ja jännittävää. Kuvittelin mielessäni, miltä henkilöahmot, maisemat ja tapahtumat näyttivät.

Ninan äiti työskenteli Mäntysaaren kirjakaupan toimistossa Kokkolassa. Teini-ikäisenä Nina pääsi monena kesänä ja joulunalausajana kirjakauppaan töihin.

– Opin sen, että sisällön lisäksi kirja on fyysisenakin esineenä arvokas. Siinä on tietynlaista arvokkuutta, kun näkee jonkin tekstin painettuna paperilla. Kiinnitin yleensä huomiota kirjan ulkoasuun, kannen materiaaliin ja kirjastyyppiin.

Kirjat tukevat uskossa kasvua

Sen jälkeen, kun Nina Åström oli lukioikäisenä tullut uskoon, hän alkoi lukea Raamattua ja hengellisiä opetuskirjoja.

– Kun olin opiskelemais englannin opettajaksi, äiti antoi minulle joululah-

Nina Åström harkitsi pitkään ennen kuin myöntyi kertomaan elämästään kirjassa. – Nyt minulla on kiitollinen olo. Toivon, että Toisin siimin -kirja vie Jumalan valtakuntaa eteenpäin, Åström sanoo.

jaksi yhden **C.S. Lewisin** Ransom-trilogian romaaneista. Kirjasarjassa Lewis kuvaa kristinuskon perustatuksia tarinankerronnan ja vertauskuvien kautta.

Kristillisistä kirjoista C.S. Lewisin Tätä on kristinusko ja Ransom-trilogian keskimmainen romaani Matka Venukseen ovat vaikuttaneet Åströmiin eniten.

Raamattu on raikauskirje

Nina Åström lukee joka päivä rinnakkain sekä Vanhaa että Uutta testamenttia. Hän on lukenut Raamattua suomeksi, ruotsiksi ja englanniksi mutta viime vuosina lähinnä englanniksi.

– Koska teen kansainvälistä työtä laulaja-laulunteidjä ja evankelistana, minun on tarpeellista muistaa ulkoa tiettyjä raamatunjakeita englannin kielellä. Eri käännösten lukeminen myös avaa Raamatun sisältöä rikkaalla tavalla, arsti perustelee.

Åström on ottanut ohjenuorakseen raamatunopettaja **John Piperin** neuvoman tavan: kannattaa lukea Raamattua Jumalan rakkauskirjeenä ihmiselle. Kohdatessaan asioita, joita ei ymmärrä, niiden merkitystä voi tutkia lisää, jotta pystyy ymmärtämään rakkauskirjeen koko sisällön.

– Suhteeni Raamattuun on muuttunut vuosien varrella, sillä siitä on tullut minulle tärkeämpi. Vuosia sitten päätin ruveta lukemaan Raamattua periaatteessa joka päivä – tuntui miltei tuntu. Jonkin ajan kuluttua tajusin, etten voi enää olla ilman sitä.

– Raamattu kirkastaa Jeesusta, ja Jeesus on Leipä. Kun syön ruokaa, se tulee osaksi minua ja pitää minut hengissä. Siten toimii myös Raamatun lukeminen.

Heidi Markkunen